

Schaduwland

GJ Wielinga

Copyright © 2008 GJ Wielinga
Alle rechten voorbehouden.
ISBN: 9789465546124

Inhoudsopgave

I	Overleven	<i>1</i>
II	Strategie van de Wolf	<i>85</i>
III	Schaduwland	<i>123</i>

I *Overleven*

Je spreekt me aan. Dronken. Ik ook. Dronken. Wodka.
Lekkere jij. Bier. Zo schat ik. Waar we over praten
weet ik niet meer. Praten we. Iets algemeen. Iets
doms. Iets niet belangrijks. Ik volg je naar de wc. Je
volgt me naar de wc. Een zoen boven de pisbakken.
Meer zoenen in het hokje. T-shirts uit. Riemen los. Op
je knieën. Hard geklop van een type dat niet kan
plassen als er iemand meekijkt of moet kakken.
Muziek stopt. We moeten weg. We willen blijven.
Feest voorbij. Lichten aan. Bezems op de dansvloer.
We gaan naar mijn huis. Of naar het jouwe. Om de
hoek. Zoals je zegt. Je vriend wacht op je. Je hebt een
vriend. Hij wacht op je. Je staat met mij te klooiën. Ik
wil een man als jij. Koud. Seks. Kinderspeelplaats.
Ijzeren bol van stalen stangen. Vriezen. Ik wil tegen je
aanliggen. Je zoenen. Je voelen. Je ruiken. Je voor
altijd bij me houden. Ga mee met mij. Het is al laat.
Zeg jij. Kan ik een nummer onthouden. Ik onthoud
geen nummers.

Wel het jouwe.

Kutzooi

Maandag 2 januari

WIL JE DAT NOOIT WEER DOEN

Tijger!

*Met gillende sirenes om zeven uur op
nieuwjaarsochtend door Madrid? Liggen schreeuwen
op een brancard? Je niet beheersen? Alles door elkaar?*

Ik ben blij dat je nog leeft. Wat een geluk dat je iemand bij je had. Je zult toch maar ergens anders zijn, volledig de weg kwijtraken en comateus in een ziekenhuis belanden. Respect. En wat je zei, dat alle woede en frustratie eruit moest en dat dit het moment was om alles eruit te gooien. Goed voor jou. God mag weten langs welke richels je het afgelopen jaar bent geslopen. Hoe alles in je gezicht is ontploft en dat je toch doorgaat. Die onmogelijke steken in je hart die je verdoven en opschrikken en je alle hoeken van de kamer laten zien.

Trouwens, bevallen de kleuren nog die ik met zoveel kracht op je muur heb gesmeerd? Die twee weken bij jou waren als zalf. Natuurlijk, en dat heb jij ook gevoeld, kwam er veel bij me boven. Het was grappig dat je me vertelde dat bijna al je vrienden mij betitelen als 'het vriendje dat het beste bij je paste'. Het was een goeie tijd. En ja, we pasten heel goed bij elkaar. Al was ik vaak een rotjong. Zeker toen. Ik ben blij dat je oud en nieuw hebt overleefd. DOE DAT NOOIT WEER.

Mijn oudejaarsavond was dronken en hitsig. Vincent en Marc hadden me uitgenodigd samen met wat

andere vrienden. Eén van die vrienden, Shahryar, bleek wel zin in me te hebben. Een lekker ding. Iraniër, zo begreep ik, maar opgegroeid in Genève. Hij zit nu in Parijs en ik was best teleurgesteld dat hij na zijn aanvankelijke toenadering niet inging op mijn uitnodiging om bij mij thuis een beetje verder te beesten. De volgende morgen zat hij alweer in de trein. Maar ik heb zijn e-mailadres opgespoord. Mijn eerste, voorzichtige mail is met enthousiasme begroet.

Shahryar maakt videokunst en er hangt wat werk van hem in de Appel. Ik ben van plan om ergens de komende week te gaan checken of het wat is.

Ik heb mijn profiel weer aangepast. Naar wat ik denk op zoek te zijn. Niet te bloot en reuze toegankelijk. Ik moet wel zeggen dat ik me steeds in nóg vreemdere hoeken moet wurmen om mezelf goed op de prent te krijgen. Die rimpels worden wel steeds dieper. Misschien de reden waarom ik mezelf, nu het nog kan, zo volledig in de markt zet. Een andere reden kan zijn dat ik door met jagen bezig te zijn minder nadenk over de dingen waar ik me echt mee bezig moet houden zoals geld verdienen en eindelijk eens publiceren. Dit jaar, ik beloof het je. Ik heb veel geschreven de afgelopen maanden. Er zit nog niets bij dat ik je wil laten lezen. Maar het is in ontwikkeling. Niet dat je denkt dat ik zit te niksen.

Kerst was absurd. Het plan was om met Vincent naar de Spellbound te gaan. Ik zat klaar in een zwarte outfit en had een vette joint achter de kiezen toen hij terugbelde. Zijn vader was overleden. Dat verwacht je niet als je een avondje gaat stappen. Te heftig. Dus ik zat iets van een half uur met hem aan de telefoon. Een

raar gesprek. Ik stoned en hij net van de eerste shock bekomen. Ik overwoog nog om niet te gaan feesten maar ben toch, door de kou, naar achter het Vondelpark gefietst. Er kwamen veel herinneringen boven van toen mijn eigen vader doodging. Het is toch een soort onmogelijke situatie; dood.

Na een paar wodka voelde ik me alweer een beetje monter en kwam ik een geinige knul tegen. Toen de lichten aangingen stonden we te geilen op het toilet. Maurice heet hij, en helemaal mijn type. Lekker druk springding, erg ad rem en het was zó gezellig in de toiletten dat we onze sessie wel ergens anders voort wilden zetten. Dat zat er helaas niet in. Buiten vertelde hij me dat zijn vriend thuis op hem zat te wachten. We gingen met onze zatte koppen op de kinderspeelplaats nog een beetje rommelen en als het niet zo koud was geweest, was het ons vast gelukt om het tot een goed einde te brengen. Nu zat ik op de fiets terug naar huis met een telefoonnummer in mijn hoofd, want ik had mijn mobiel niet bij me.

Wat zijn je plannen nu? Ga je het deze week een beetje rustig aan doen? Woensdag word ik dus vijfendertig. Ik heb vrij genomen van mijn werk. Ik weet nog niet wat ik ga doen, maar tussen zes en acht ben ik zeker thuis.

Ik zoen en hoor je!

Liefde van je ouwe Wolf

Vrijdag 10 februari

Die struikrover bedoel je?

Ja, die is lekker, maar ook die verkrachte vrouw speelt de sterren van de hemel. Goddank is er Kurosawa. Bedankt voor de tip!

Ouwe Tijger,

Indrukwekkend, dat reisschema! Gelukkig allemaal binnen Europa. Dan hoeft je niet zoveel uren in de lucht te zitten. Vriendin Ymke moet steeds naar Hong Kong en heeft het afgelopen jaar een serieus slaapprobleem ontwikkeld. Ik ben blij dat het beter met je gaat. Zo'n heftige griep wil je niet te vaak. Neem je gewoon je vitamines en alles?

Hier gaat alles zijn gang. Werk is prima. Negen tot vijf went al. Bizar eigenlijk, dat ik dit nog nooit eerder heb gedaan. Er wordt niet over me geklaagd. Ze zijn heel easy met me. Gister bijvoorbeeld. Ik moest een stuk of tien brieven voorbereiden. Het is niet voor te stellen wat daar allemaal bij fout kan gaan. Ik heb het vijf keer overnieuw moeten doen, en zelfs toen bleken er zaken niet te kloppen. Schrijf je mevrouw dokter professor, of professor dokter mevrouw? Met of zonder hoofdletters? Met afkorting of voluit? Precisie. Onervarenheid. 'The devil is in the details', zei Eric. Hij moest het zelf ook ooit leren en neemt ruimschoots de tijd om me uit te leggen. Ik leer er veel van. In ieder geval een zeker gevoel van zorgvuldigheid.

Iets minder zorgvuldig gaat mijn contact met Shahryar. Ik was gaan kijken in de Appel. Niet de minsten daar. Zelfs een Nauman. Weet je nog dat retrospectief in het Kunsthaus? Waanzin. Het werk in de Appel was niet zo vreselijk interessant. Thema zwaartekracht. Veel vallende, rollende, schuddende dingen dus.

Shahryar had zijn werk in een zijruimte. Ik heb de tentoonstellingsruimtes drie keer moeten doorkruisen voordat ik het ontdekte. Op zich een aardig werk. Een video van een mislukte zelfmoordpoging op de Eiffeltoren. Een kale man in een rood T-shirt die uiteindelijk toch maar niet springt. Ik heb Shahryar een mailtje geschreven over hoe oké deze tentoonstelling is. Sindsdien behandelt hij me als fan. Ik moet zeggen dat het ook een tegenvaller was dat hij al een vriend bleek te hebben met wie hij samenwoont. Daar kwam ik in de derde week achter. Ineens schreef hij niet meer 'ik' maar 'wij'. Eigenaardig als je het mij vraagt. Ik voelde me een binnendringer. Erg onaangenaam allemaal.

Ondertussen ben ik maar gaan daten. Ik moet wat. Ik doe er zo'n drie per week. Meer is niet te doen. Ik kan me nog goed herinneren dat ik er met gemak twee per dag deed toen ik mijn manische periodes had, maar dat wraakte zich toch altijd weer achteraf. Haalde ik gezichten en namen door elkaar, wist ik niet of ik het nu wel of niet met iemand had gedaan, teleurgestelde gezichten als men er achter kwam dat ik in sneltreinvaart van bed naar bed toog. Pijnlijk.

Ik ga trouwens naar Rome volgende maand. Marc opzoeken in het Zwitsers instituut. Hij had me nu al

zo vaak uitgenodigd, dat ik het niet meer kon maken
nee te zeggen. Ik heb erg veel zin om rond te hangen
in die stad. De laatste keer was fantastisch. Heb ik je
vast verteld. Twintig. Verliefd. Filippo Morelli heette
hij. Acteur. Achter op de brommer. Ik ben hem gaan
googelen en kwam een pastacommercial tegen
waarin hij de knappe pappa speelt. Er is ook een
Spaanse film met hem als ‘man op trein’. Zo te lezen is
hij niet meer dan een minuut in beeld, maar hij ziet er
nog steeds erg lekker uit. Best een drama toen. Elke
keer als ik hem belde huilde hij. Ik dacht omdat hij me
miste. Drie gulden per minuut. Dure tranen.

Hoe zit dat nu eigenlijk? Kom je nu wel of kom je nu
niet? Is het moeilijk plannen met al die congressen?
Rembrandt-Caravaggio gaat tot juni ergens. Zag op het
journaal dat de vrieskou uit Rusland zich aan het
verspreiden is over het continent. Haal dat thermo
ondergoed maar vast van de plank! Gelukkig zit je
eerst een paar dagen in Cannes. Jij wel.

LIEFDE van je ouwe Wolf

Ergens tussen hemel en aarde zweven engelen als wilde cupido's op zoek naar slachtoffers. Vanaf hun wolk richten ze hun pijlen vooral op mensen die het nodig hebben. Jij en ik. We hebben het nodig om volledig uit ons eigen geconcentreerde zelf te komen. Om met een schok uit te vinden wat ons leven waard is en te beseffen dat er meer is. Meer dan dit. Meer dan jachtig rondhoereren. Meer dan imponeren, je broek laten zakken voor alles wat maar een beetje ruikt naar seks. Of geilheid. Of bevrediging. Ik weet het niet. Ik weet het wel.

Toen ik naar Rome ging en een uur moest wachten was ik druk aan het cruisen bij de toiletten. Die waren beneden bij de gate. Zo kon ik precies volgen wie wanneer wat wilde. Ik ben een paar keer naar beneden gegaan om helaas alleen maar schichtige blikken te vangen. Nou ja. Het was pas de eerste dag van mijn vakantie, dus wat zou het? In het vliegtuig was het raak. Dacht ik. Een jongen die mij al een soort flirt voorhield tijdens het wachten, zat twee stoelen voor me. Hij liet zijn hand steeds openvallen terwijl hij zijn arm liet slingeren in het gangpad. Ik was mateloos gefascineerd. Hij had zwart stekelig nekhaar en grappig ronde oortjes. Toen hij opstond om naar het toilet te gaan, schraapte ik alle moed bij elkaar om hem te volgen en te kijken wat er zou gebeuren. Twee stewardessen stonden in hun helblauwe pakjes, schort voor, trolley's te vullen. De leuke jongen sloot de toiletdeur voor mijn neus. Ik heb nog wel staan wachten om onmiddellijk zijn geur op te snuiven toen hij klaar was. Het rook anti-septisch. Een soort chloorlucht met een geurtje. Dennenbos of zonneheuvel of vanille. Helaas. Ik heb de hele vlucht met een slappe gezeten.